

Prelato laiškas (2011 m. rugsėjis)

Savo laiške Prelatas kalba apie mūsų tikėjimo tėvą Abraomą, kaip ištikimybės, bendravimo ir draugystės su Dievu bei rūpinimosi kitais žmonėmis pavyzdį.

2011-09-29

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Rašydamas šias eilutes matau atmintin įstrigusį Benedikto XVI ir daugybės jaunuolių, kurie,

atsiliepdami į Petro įpėdinio kvietimą, atvyko į Pasaulio jaunimo dienas, vaizdą. Šiam įvykiui visi ruošėmės maldoje vildamiesi, kad daugybė tų jaunų žmonių vienu ar kitu būdu išgirstų Viešpaties, kviečiančio Juo sekti, balsą. Nors Pasaulio jaunimo dienos jau baigėsi, nesiliaukime meldęsi, kad bręstų ir stiprėtų visų mūsų, kurie klausėme ir apmąstėme Šventojo Tėvo žodžius, apsisprendimas gyventi dar intensyvesnį krikščionišką gyvenimą ir dar uoliau apaštalauti.

Šį mėnesį kviečiu jus apmąstyti kai kuriuos dalykus, kuriuos Šventasis Tėvas pabrėžia kalbėdamas apie pranašą Abraomą- kaip sakoma liturgijoje, *mūsų tikėjimo tėvą*: būtent jo ištikimybę vykdant Dievo įsakymus. [1]

Abraomo gyvenimas pasižymi atidžiu Dievo žodžio klausymu. Palikęs savo šeimą, savo gimtąją

žemę ir atsisakęs išpažinti netikras dievybes, kad tarnautų gyvajam Dievui, jis su pasitikėjimu apsisprendžia atsiduoti jam apsireiškusiam Dievui. Mes taip pat turime įsigilinti į Šventąjį Raštą trokšdami atrasti jame Dievo balsą. Prieš keletą mėnesių Popiežius pasakė: „**Noriu pakviesti jus (...) geriau pažinti Bibliją – kurią, tikiuosi, turite savo namuose – ir savaitės eigoje atrasti laiko paskaityti bei apmąstyti jos eilutes maldoje, idant geriau pažintumėte nuostabaus ryšio tarp Dievo ir Žmogaus istoriją: Dievo, kuris kalba, ir Žmogaus, kuris Jam atsako, meldžiasi.**“ [2]

Mūsų Įsteigėjas duodavo tokį patį patarimą: kasdien peržvelgti pastraipą iš Naujojo Testamento stengiantis atlikti meditacinį, kontempliatyvųjį skaitymą, pasinaudojant Parakleto teikiama šviesa. „**Skaitykite Šventąjį Raštą.**

Apmąstykite vieną po kitos mūsų Viešpaties gyvenimo scenas, jo mokymus. Ypač apsvarstykite tuos paraginius ir patarimus, kuriuos Jis davė tai saujelei žmonių, išrinktų būti Jo apaštalais, jo pasiuntiniais iki pat žemės pakraščių.“ [3]. Kaip jau gerai žinote, mūsų Įsteigėjas savo kišeninėje užrašų knygelėje nešiodavosi kai kuriuos Šventojo Rašto žodžius, kuriuos labai dažnai peržiūrėdavo ir apmąstydavo. *Vagoje* galime rasti vieną jo pastebėjimą iš asmeninės patirties: „**Šios kasdienės minutės, skirtos Naujojo Testamento skaitymui, kaip tau patariau – įsijaučiant ir dalyvaujant kiekvienos scenos turinyje, tarsi dar vienam dalyvui -, yra tam, kad įkūnytum, „įvykdytum“ Evangeliją savo gyvenime...ir tam, kad padėtum ją vykdyti kitiems**“ [4].

Tačiau grįžkime prie Abraomo istorijos. Tikėjimas jam padėjo dėmesingai įsiklausyti į Viešpaties žodį ir paversti jį darbais.

Bendraudamas su Dievu, jis tapo toks artimas Viešpačiui, kad Šventajame Rašte jis vadinamas [5]. Jėzus Kristus apaštalams irgi duoda šį vardą: *Jūs aš draugais vadinu, nes jums viską paskelbiau, ką buvau iš savo Tėvo girdėjęs*. [6] Ir tai Jis kartoja kiekvienam ir kiekvienai ne vieną, o daugybę kartų per dieną.

Draugas draugui atveria širdį, pasakoja jam apie savo rūpesčius, planus ir džiaugsmus. O maldoje šis intymumas su Dievu tik stiprėja.

Abraomo istorija pavyzdys mums.

Atkreipkime dėmesį į tai, kad kai

Viešpats nusprendžia nubausti

Sodomos ir Gomoros gyventojus už

jų nuodėmes, Jis praneša apie tai

savo draugui: *Argi aš slėpsiu nuo*

Abraomo, ką žadu tuoju daryti,

žinodamas, kad Abraomas taps didele

bei galinga tauta ir kad visos žemės tautos ras jame palaiminimą? [7]

Šventasis Tėvas taip komentuoja šią vietą: „**čia įsiterpia Abraomas su savo užtariančia malda (...). Per jį Viešpats nori vėl sugrąžinti žmoniją į tikėjimą, paklusnumą, teisingumą. Ir dabar šis Dievo draugas atsiveria realybei ir pasaulio poreikiams, meldžiasi už tuos, kuriuos ruošiamasi nubausti ir prašo, kad jie būtų išgelbėti.**“ [8]

Kokia stulbinanti ir kartu įkvepianti ši Šventojo Rašto vieta, kurioje paprastas žmogus, remdamasis tuo, kad yra Dievo draugas, tam tikra prasme išdrįsta prieštarauti Viešpačiui prašydamas nusidėjėlių atsivertimo pasitikėjimo kupina malda. *Argi iš tikrųjų pražudysi teisųjį su nedorėliu? Jei mieste rastųsi penkiasdešimt teisiųjų, nejau pražudytum tą vietą ir neatleistum jai dėl penkiasdešimties mieste esančių teisiųjų? Ne tavo būdas daryti tokį*

dalyką – žudyti teisųjį su nedorėliu ir padaryti teisųjį lygų nedorėliui! Tai ne tavo būdas! [9]

Viešpats nusileidžia Abraomui. Tačiau Abraomas, bijodamas, kad miestuose nebus nė penkiasdešimties teisiųjų, toliau kalbėdamas su Dievu mažina tą skaičių iki dešimties: „*tenesupyksta ant manęs Viešpats, jei dar vieną kartą kalbėsiu. O jei ten rastųsi dešimt?*“ „*Jo nesunaikinsiu dėl dešimties*“ [10]. Galiausiai, kaip žinome, - ir gaila dėl tokio širdžių kietumo - Sodoma ir Gomora buvo sunaikintos, nes šiuose miestuose neatsirado nė saujelės teisiųjų, kurie būtų išgelbėję nuo bausmės. Kaip svarbu melstis vieniems už kitus! Šio įvykio istorinius aspektus peržengia mums apsireiškianti dieviško gailestingumo didybė. Popiežius paaiškina, jog „**melsdamasi Abraomas neprašo vien tik atlyginančiojo teisingumo, o maldauja išgelbėjimo, kad**

**prisiminus teisiuosius, iš kalčių
būtų išvaduoti ir nusidėjėliai,
jiems atleidžiant.“** [11] Kaip ir
anksčiau, taip ir šiais laikais Viešpats,
klausydamas savo draugų
maldavimų, yra pasiruošęs atversti
širdis. Tačiau reikia, kad kiekviena ir
kiekvienas melstųsi vis daugiau,
idant sielos sugrįžtų į draugystę su
Dievu ir mes patys nenutoltume.
Kaip sakydavo mūsų Tėvas,
**„problema ta, kad mažai kas
meldžiasi, o ir besimeldžiantys
meldžiasi mažai.“** Labai svarbu
melstis visada ir melstis intensyviau
už Bažnyčios, sielų, viso pasaulio
reikalus. Darykime tai su tikėjimu,
nuolankumu ir atkaklumu.
Prisiminkime Viešpaties pažadą
Dovydui, Abraomo palikuoniui: *fui
tecum in omnibus, ubicumque
ambulasti* [12], buvau su tavimi, kur
tik tu ėjai. Šie žodžiai giliai jaudino
mūsų Tėvą, nes juose jis įžvelgė
tvirtą patikinimą, kad Viešpats
visada yra šalia savo vaikų. Dovydui

skirtas mesijinė pranašystė tęsiama tokiais žodžiais: *kai pasibaigs tavo dienos ir tu atgulsi su savo protėviais, aš pakelsiu po tavęs palikuonį, kilusį iš tavęs, ir padarysiu tvirtą jo karalystę (...). Tavo namai ir tavo karalystė bus amžinai tvirti mano akivaizdoje; tavo sostas bus tvirtas amžinai* [13]. Šis pažadas išsipildė per Jėzų Kristų ir toliau galioja Bažnyčiai. Vienu momentu, prieš aštuoniasdešimt metų, Šv.

Chosemarija suprato, kad ši pranašystė kalba ir apie Opus Dei, gyvą mistinio Kristaus Kūno dalį. Jis meldėsi priešais tabernakulį, kai Viešpats įdėjo jam į lūpas šiuos žodžius taip, kaip jie tuomet buvo skaitomi liturgijoje. Mūsų Įsteigėjas tai pasižymėjo savo dvasiniuose užrašuose. „**Štai ką sako Šventojo Rašto žodžiai, kuriuos atradau savo lūpose: “et fui tecum in omnibus ubicumque ambulasti, firmans regnum tuum in æternum”:lėtai juos kartodamas**

*pasitelkiau savo protą, kad
suvokčiau sakinio prasmę. O
paskui, vakar vakare, net ir
šiandien, vėl perskaitęs šiuos
žodžius (...), puikiai supratau, kad
Jėzus Kristus man leido suvokti
mūsų paguodai, kad :“Dievo
Darbas bus su Juo visur
tvirtindamas Jėzaus Kristaus
karaliavimą per amžius.” [14]* Taigi
daugiau galvokime, kad tu ir aš
turime būti su Viešpačiu ir atsiliepti į
Jo malonę. Nors kiekvienas iš mūsų
yra ir žino esąs menkas, mūsų Tėvas
Dievas nori remtis mūsų
bendradarbiavimu, kad kartu su
kitais tikinčiaisiaisiais skleistume Jo
gailestingumą žmonijai. Jis trokšta
išgelbėti žmones iš jų nuodėmių –
tikrosios visokio blogio priežasties –
tačiau gerbia savo kūrinių laisvę.
Kaip ir tų miestų, už kuriuos užtarė
Abraomas, atveju reikia bent
minimalaus žmonių atsako:
**„Perkeisti blogį į gėrį, neapykantą į
meilę, kerštą į atleidimą. Dėl to**

**teisieji turėjo būti miesto viduje, o Abraomas nesiliaudamas kartoja:
„Galbūt ten yra bent...“ [15]**

Popiežius pabrėžia, kad: „tenai“, būtent sugedusioje aplinkoje, turi būti gėrio sėkla, galinti išgydyti ir sugrąžinti gyvybę. Šie žodžiais skirti ir mums: teatsiranda mūsų miestuose gėrio sėkla; padarykime viską, kas būtina, kad atsirastų ne tik dešimtis teisiųjų, kad gyvuotų ir išliktų mūsų miestai ir išsigelbėtume nuo to vidinio kartėlio, kylančio nutolus nuo

Dievo“ [16] Ar suvokiame, kad mūsų pasitikėjimo pilnas pokalbis su Dievu užima labai svarbią vietą, kad išsipildytų dieviškasis išgelbėjimo planas? Viešpats laukia mūsų vidinės kovos, tavo ir mano maldos, kad galėtų siųsti gausias malones sieloms. Nenusiminkime matydami iš pažiūros galingą blogio jėgą!

Pranašas Jeremijas Jeruzalėje pagal Dievo pavedimą ieškojo bent vieno teisiojo, kad išgelbėtų miestą:

*Paklajokite Jeruzalės gatvėmis,
žvalgykitės ir stebėkite! Ieškokite jos
aikštėse, ar rasite žmogų – bent vieną
žmogų, vykdantį teisingumą ir
ieškantį teisybės, idant galėčiau jai
atleisti!* [17] Po Žodžio Įsikūnijimo
situacija pasikeitė iš esmės. Jau
netrūksta teisiųjų, dėl kurių stokos
Dievo gailestingumas negalėtų
pasireikšti, kadangi turime Teisųjį,
vardu Jėzus, nuodėmės ir mirties
nugalėtojas, kuris Danguje yra
paruošęs žmonijai vietą ir gyvena
per amžius, kad mus užtartų [18]. Dėl
to negali trūkti žmonių, kurie
gyvendami pasaulyje, susivieniję su
Kristumi, siųstų savo maldas į
Dangų. Ir tada, kaip teigia Šventasis
Tėvas: „**kiekvieno žmogaus malda
suras atsakymą; tada visi mūsų
prašymai bus iki galo išklausyti**“.
[19] Kiek kartų girdėjau mūsų Tėvą
sušunkant: „**Tikėjimo, mano vaikai,
reikia tikėjimo!**“ Nes viską galima
išspręsti, jei meldžiamės, jei
pridedame savo prašymus prie tų,

kuriuos Kristus paveda savo Tėvui Šv. Mišiose, o tai yra begalinio veiksmingumo užtarimo malda. Būtent taip visais laikais, ypač pačiais sunkiausiais, elgėsi krikščionys. Dar kartą perskaitykime Apaštalų darbų ištrauką, kurioje kalbama apie Petro įkalinimą Jeruzalėje [20]. Šv. Chosemarija tai apmąstė per vieną meditaciją 1937 m., religinio persekiojimo Ispanijoje metu. Jo žodžiai, tada skirti nedidelei grupei kartu su juo besislapstančių žmonių, aktualūs ir dabar, nes pranokdami konkrečias istorines aplinkybes, kreipia mus į tai, kas amžina. Apmąstydamas tą sceną, mūsų Tėvas klausė: „**Ką galėjo padaryti pirmieji krikščionys, kad apgintų savo pirmąjį Popiežių? Juk dauguma iš jų neturėjo jokios įtakos, o tie, kurie turėjo, negalėjo ja pasinaudoti. Bet šv.Lukas mums primena, kaip elgėsi pirmieji krikščionys. Jis sako: oratio autem fiebat sine intermissione (Hch 12,**

5). *Be perstojo meldėsi. Visa Bažnyčia atsistojusi, rankas iškėlusi į viršų kreipėsi į savo Dievą. Kokios buvo tokio elgesio pasekmės? Nakties metu, kalėjime, kuriame buvo įkalintas Petras, pasirodė angelas, jį pažadino ir paragino: surge, velociter (Hch 12, 7); skubiai kelkis, apsirenk ir apsiauk. Grandinės nutrūko, kalėjimo durys atsivėrė ir Apaštalų Vyriausiasis buvo laisvas.* “[21] Kaip norėčiau, kad šis mūsų Tėvo komentaras visus mus paskatintų su pasitikėjimu melstis už Bažnyčią, Popiežių, už visas sielas! Meditacijos metu priešais tabernakulį kalbėkime su Viešpačiu apie mūsų draugus, apie mūsų giminaičius, pažįstamus, prašydami jiems visko, ko jiems reikia. Savo apaštalavimo planus kurkime su Jėzumi ir prie Jėzaus, nes tik taip šie planai pavyks: nuo paprasčiausių, galbūt iš pažiūros mažų iniciatyvų (nors niekas nėra maža kalbant apie

sielos dvasinę gerovę) iki plačiai
aprepiančių projektų, siekiančių
grąžinti visuomenei gilią
krikščioniškąją prasmę.

Igyvendinkime Šv. Chosemarijos
patarimą: „**Prieš kalbėdami su
sielomis apie Dievą, kalbėkime su
Dievu apie sielas.**“ Ar kasdien
prašai Dievo pagalbos žmonėms,
kuriuos sutinki? Ar stengiesi
užmegzti naujas draugystes ir
intensyviau bendrauti su savo
draugais? Ypatingai melskimės už
Popiežiaus kelionę į Vokietiją rugsėjo
22-25 d.

Grįždamas prie pradžioje pasakytų
minčių, norėčiau pabrėžti, kaip
svarbu pavesti Dievui visus šių
mėnesių apaštalinės veiklos vaisius
visame pasaulyje. Kartuju: itin daug
melskimės už apaštalinio darbo
tęstinumą su jaunimu po Pasaulio
jaunimo dienų Madride, kad visose
šalyse daug jaunų moterų ir vyrų
apsispręstų eiti su Kristumi.

Patikėkime šiuos prašymus
Švenčiausiajai Mergelei Marijai,
pasinaudodami įvairiomis jos garbei
skirtomis šventėmis. Neužmirškime
būti kartu su ja šalia Kristaus
Kryžiaus Šv.Mišiose ir visos dienos
metu. Taip tarps šventumo ir
apaštalavimo troškimas, kurį norime
sužadinti žmonių širdyse.

Prašykime užtarimo ir mūsų
brangaus tėvo Alvaro, kuris taip
ištikimai *perėmė estafetę*.
Neįsivaiduojate, kiek žmonių man
kalbėjo apie tai, ką skelbė mūsų
Tėvas: „**Kai manęs nebus, Dievo
Darbe nebus jokio sukrėtimo.**“ Ačiū
Dievui, taip atsitiko dėl
pasiaukojančio jo pirmojo įpėdinio
darbo, kurį jis atliko su jam būdinga
ramybe.

Dėl kelionių į Afriką, nuvykau į
Prancūziją, nes ten yra viena iš
dviejų oro linijų kompanijų, tiesiogiai
skraidinančių į Dramblio Kaulo

Krantą ir Kongą. Prancūzijoje praleidau keletą savaičių. Kaip galite įsivaizduoti, Paryžiuje, prisimindami mūsų Tėvą ir brangų don Alvarą,ėjome melstis į Stebuklingojo Medaliono koplyčią. Ir ten, ačiū Dievui, kaip visada buvau lydimas jūsų visų. Ir taip pat kaip visada patyriau kaip gera būti mūsų namuose. Praleidau keletą savaičių Couvrelles, prisiminiau Šv. Chosemarijos ir jo pirmojo įpėdinio apsilankymą tuose rekolekcijų namuose. Prisijungiau prie jų intencijų, kad Dievas ir toliau laimintų Opus Dei darbą šiame ir kituose regionuose, kad mūsų būtų 500 kartų daugiau, nes daugybė naujų šalių primygtinai kviečia mus. Dėkoju Dievui, kad leido man susitikti su daugybe jūsų seserų ir brolių Prancūzijoje, sakau Jam, kad mums visur reikia daugiau rankų.

Mes greitai pradėsime apaštalinę veiklą Šri Lankoje: ar neįaučiate

troškimo prisidėti kiekviena ir
kiekvienas iš savo vietos ir dalyvauti
sėjant šią taikos ir džiaugsmo sėklą
visame pasaulyje?

Su meile jus laimina,

Jūsų Tėvas, + Javier

Pamplona, 2011 m. rugsėjo 1 d.

[1] Romos Mišiolas, I Eucharistijos
malda .[2] Benediktas XVI,
Kreipimasis į tikinčiuosius,
2011/05/18.

[3] Šv. Chosemarija, *Dievo bičiuliai*, n.
172.

[4] Šv. Chosemarija, *Vaga*, n. 672.

[5] Cfr. 2 Kor 20, 7; Iz 41, 8; Dan 3,
35.[6] Jn 15, 15.

[7] Pr 18, 17-18.

[8] Benediktas XVI, *Kreipimasis į
tikinčiuosius*, 2011/05/18.

[9] *Pr* 18, 23-25.[10] *Ten pat.*, 32.

[11] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2011/05/18.

[12] *2 Sam* 7, 9.

[13] *Ten pat.*, 7, 12-16.

[14] Šv. Chosemarija, *Apuntes íntimos*, n. 273 (8-IX-1931). Plg. A. Vázquez de Prada, "El fundador del Opus Dei", vol. I, pp. 385-386.

[15] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2011/05/18. [16] *Ten pat.*[17] *Jer* 5, 1.[18] *Žyd* 7, 25.[19] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2011/05/18. [20] Plg. *Žyd* 12, 1-19.[21] Šv. Chosemarija, *Notas de una meditación*, 24-VI-1937.

lt-lt/article/prelato-laiskas-2011-m-
rugsejis/ (2026-02-23)